

Елена Павлова

Торта с изненада

Тони Боричели мрачно се влачеше по главната търговска улица. Беше подтиснат и уморен. Напоследък имаше чувството, че някой друг ръководи постъпките му. Изобщо – беше време да посети психотерапевта си... Извади цигара и запуши. Сладкият дим като че му донесе облекчение – познатите до болка витрини вече не го дразнеха толкова.

На магазина за домакински уреди пишеше: „С(ъ)вестен гражданин бъди, скъпа стока си купи!“. На тотопункта отсреща – „Ти си член на обществото, твой дълг е да играеш тото!“ . На месарницата...

Тони се закова наред улицата. Месарницата я нямаше. Вместо нея в малкото ъглово магазинче се бе приютило ново чудо – „Торти по поръчка (5000 нюлъра)“. Рекламният надпис на витрината гласеше: „Тортичка със изненада – кой каквото му се пада!“.

Тони се поколеба и може би точно защото краката му се силеха да продължат нататък, сви в магазина.

Не изглеждаше обещаващо. Щандът приличаше на гише. Торти, които да си струват петте хиляди, не се виждаха. Нямаше и торти, които да не си струват. Изобщо нямаше никакви торти. Зад щанда стоеше пълна, не особено привлекателна жена.

– Здравейте! – каза тя с безцветен глас. – Торта ли бихте желали?

– Ами... Не знам още! – призна си Тони. – Бих искал първо да видя някоя!

– Тогава няма да бъде торта изненада! – поклати глава жената. – Какъв е смисълът първо да я видите! Май идвате за първи път? Седнете да поговорим! – жената изнесе малко столче.

Тони послушно седна.

– Та, казах, това е торта, в която има изненада, но и самата торта е един вид сюрприз. Освен това е... торта с условие.

– Моля?

– Точно така – торта с условие! Ако изядете тази торта и извадите изненадата от нея, няма да имате право да се върнете тук и да поръчате друга торта. Ако – и докато – тя е непокътната, ще можете да получавате по една нова торта на седмица, и то само за двадесет и два нюлъра. Вътре няма да има изненади наистина, но въпреки това тортите няма да са по-лоши от първата. Естествено, не бива да ядете и тях! Те на свой ред са условие да получавате торти и по-нататък...

– Няма ли да се развалят от толкова седене?

– Те си имат специален хладилен механизъм, който да ги поддържа пресни повече от сто години!

– Аха! – изсумтя Тони.

- Е? – попита жената.
- Ами... Добре!
- На щанда мигновено се появи формуляр.
- Име?
- Антъни Боричели.
- Възраст?
- Тридесет и седем...
- Професия?
- Шофьор на камион.

– Обичате ли красотата? Изпитвате ли приятно чувство, когато сте сред природата? Кой архитектурен стил харесвате? Имате ли понякога чувството, че друг ви управлява?

Когато напусна магазина, Тони имаше усещането, че са го подложили на нещо средно между шофьорски изпит, тест за интелигентност, клетва за постъпване в магьоснически клан, кръстосан полицейски разпит и психопроверка за лудост. Глупавото беше, че след всичко това се чувстваше, кой знае защо, по-добре.

* * *

Трябваше да изчака една седмица, преди да вземе тортата си. През това време вече бе успял да размисли, да съжали за хвърлените на вятра пет бона и твърдо да си обещае, че повече няма да стъпи в проклетите „Торти по поръчка“. Разбира се, след като вземе чудото, за което бе похарчил половината си спестявания.

Върна се вкъщи с малко бяло кашонче, което положи на кухненската маса. Разпечата го и извади отвътре един пластмасов контейнер, в който имаше торта...

Сякаш някой бе отрязал парче земя с чудно красив дворец отгоре, изваян като истински. На кулата му даже се вееше знаменце. Водата в крепостния ров бе прозрачна и в нея плуваха миниатюрни захарни рибки. Върху захарната трева на брега стоеше замислена захарна крава. На ябълката в ъгъла на кутията зрееха съвършени захарни ябълки. Тортата беше великолепна, върхът на сладкарското изкуство, беше шедьовър, беше... Тони с нежност я занесе в спалнята си и я сложи на нощното шкафче срещу леглото.

Когато се събуди през нощта, в двореца светеше, оттам се дочуваше музика, а над ябълката бе увиснала мъничка захарна луна.

Още на следващата сутрин Тони мина през „Торти по поръчка“, и ако можеше, би поръчал десетки, стотици, хиляди торти наведнъж.

Условието обаче бе по една седмично. И от сряда до сряда той трепереше от нетърпение и алчност, загуби сън и апетит... Утешаваха го единствено вече събраните торти, които мъчително бавно се увеличаваха – пет, десет, тридесет и осем, петдесет и две...

Спалнята му бе пълна с късчета захарен свят, до който не смееше да се докосне, макар често да си представяше колко са вкусни тези прекрасни торти...

* * *

– Тони, пиян ли си? – попита Силвър, като отвори вратата на камиона. – Тони, хей!

– Аха?

– Слушай, да не ти хлопа нещо?

– Защо?

– Изглеждаш ми направо отнесен! Я слез от кабината!

Тони неохотно се отдели от спомена за тортите си и слезе от камиона.

– Колко тежиш? – попита Силвър.

– Не знам, не съм се теглил скоро... Деветдесет и шест килограма предполагам!

Встрани от пътя имаше товарен кантар и Силвър го качи на него. Каза:

– Петдесет и четири, Тони! Я ме погледни в очите! Откога взимаш наркотици?

– Никога не съм взимал!

– Не можеш да ме излъжеш, момче, откога?

– Не взимам, ти казвам! – намусено се дръпна Тони.

– Я ела да поседнем! Цигара? Та... Слушай, аз може да имам само три камиона и шофьорите ми да са пълен шемет, но все пак не взимам на работа хора, преди да съм ги проучил! Допреди година ти си работил в голяма компания за превоз на живи пилета, нещо повече – изкарал си там седемнадесет години! И внезапно – хоп – започваш да се търкаляш надолу. Не са те хващали пиян – биха ти взели книжката, ако са установили такова нещо, защото само за тази година имаш двадесет катастрофи. Наблюдавам те понякога – зарейваш поглед в безкрая и се изключваш. Казваш, че не взимаш наркотици. Каква е причината тогава? Тони?

– А?

– Ето пак! Каква е причината, питам те!

– Торти! – мрачно отвърна Тони. – Страхотни торти, проклети да

са! – и се помъкна по банкета на пътя, плюл на Силвър, камиона и работата, защото искаше да се прибере вкъщи при тортите си.

Вече не живееше в старото си жилище – наемът бе непосилен! Беше се преместил в старо хале почти извън града и плащаше за него по-малко от петдесет на месец. Можеше да се каже, че бе свалил планина от раменете си. Вярно, че се налагаше да ходи много, но това нямаше значение, щом можеше да заделя по двеста седмично за поредната торта. Не харчеше много и за храна – имаше чувството, че самото присъствие на тортите го засища...

Една нощ, седмица или две по-късно, се събуди със странно усещане. Замъкна се до банята, изпика се и понечи да се върне в леглото, но го спря случайно хвърленият в огледалото поглед. Пресегна се и светна лампата. Силвър беше прав – наистина изглеждаше като наркоман, приличаше на чироз. Беше отслабнал, изсъхнал, с потънали дълбоко в орбитите си угаснали очи, със сенки от безсъние, с мазна сплъстена коса, брадясал, в мръсна пижама... Изкрещя:

– Това аз ли съм? Аз ли?

– И-и-и-и... – отвърна ехото от празното хале. Тортите и един креват – не притежаваше вече нищо повече.

Докато гледаше блещукащите в сумрака торти, усети как тялото му се налива с оловна тежест и сякаш някаква чужда воля го помъкна към леглото. Заспа, преди да може да измъкне и оформи в изтощени си мозък мисълта, която бе усетил да назрява там дълбоко... Силвър го уволни точно в четвъртъка, в който добави към колекцията си осемдесет и деветата торта. Тони дълго плака над кутията с прекрасната овощна градина, която тъкмо бе получил.

Знаеше, че това е краят, когато след две седмици излезе от магазина – залитащ от глад, но с торта в ръце. Бе дал последните си двеста нюлра. Бе добавил парите за наема за този и миналия месец. Нямаше повече средства. Никой не искаше да го наеме на работа. Бе продал дори леглото си. Беше най-долу, с лице в калта и това при всички случаи щеше да е последната му торта... Имаше само една надежда.

Три дни се самоубеждаваше, докато се реши на такава крайна стъпка. Наистина, жената от „Торти по поръчка“ бе казала, че трябва да остави недокоснатата първата, а и всяка следваща торта, за да получава нови, но как, по дяволите, фирмата би могла да знае изял ли е той тортата или не? А вътре имаше изненада за 4800 нюлра. Изненада, която с положителност можеше да се продаде. А това бяха двадесет и четири нови торти... Струваше си.

Тони отвори контейнера със замъка късно една нощ, когато му причерняваше от глад. Бе дошъл толкова на себе си, та да прецени, че може и да не получи нито една торта повече, но ако умреше от глад и изтощение, нямаше да притежава дори тези... Отчупи върха на замъка и го на лапа, давейки се в сълзи. Тортата не само изглеждаше великолепно – тя беше и невероятно вкусна. Тони я тъпчеше в устата си с ръце, плачеше и дъвчеше, погълна замислената захарна крава, изпи сиропеното поточе, изяде и ябълката, и пръстта, и тревата... Накрая в контейнера остана само малка кутийка от розова захар. Той лакомо схруска стените ѝ и извади от нея увитата в кафява хартия изненада. Разопакова я. Държеше дистанционно управление – лъскаво и черно. На горния му ръб пишеше: „Антъни Боричели (дубликат)“. На първите редове копчетата бяха най-големи, означени странно и плашещо: „лява ръка“, „дясна ръка“, „ляв крак“... Върху по-ситните копченца отдолу пишеше: „треперене“, „примигване“... Надписите на още по-дребните направо не се разчитаха.

Тони натисна „лява ръка“ и „свиване“, след което ръката му отхвъркна назад, свита в лакътя. „Треперене“ пък го разтреса като есенен лист.

– Дистанционно управление за Антъни Боричели, дубликат! – изхли се Тони и мигом му загорча в устата. Мозъкът му може и да бе изсъхнал от глад, но за толкова разсъждение още го биваше!

Зашари с очи по копчетата и бързо откри това, което търсеше. Почти с облекчение натисна червеното бутонче „смърт“. Докато се потапяше в чернотата, успя със задоволство да си помисли, че е изиграл... Кого? В същия миг го заля вълна от див ужас, защото осъзна, че май не бе натиснал копченцето сам...

КРАЙ

© 2000 Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/217>]